

Kázání Bystřička, Růžďka 22.8.2021 **Připravené srdce** (vstup 25)

Introit: *Hospodine, ty můj hlas uslyšíš z rána, ráno ti připravím oběť a budu čekat, (Žalm 5,4)*

Píseň 118

Modlitba

Čtení: Izajáš 62 k.

Píseň 438

Text kázání: Lukáš 12, 34-35

Neboť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Buďte připraveni a vaše lampy ať hoří.

Milí přátelé, bratři a sestry,

včera jsem měl možnost sloužit v týmu poradců na Festivalu United. Dostalo se mi i té milosti, že jsem byl požádán o ranní zamyšlení pro tým poradců a modlitebníků. Když jsem se modlil za to, co bych měl povědět, přišla mi na mysl slova ***o připravenosti srdce***. Má-li člověk sloužit druhým lidem, ať už je to jakákoliv služba, měl by mít připravené a zapálené srdce, aby ta služba byla požehnaná. Když jsem tak nad tímto tématem rozjímal, uvědomil jsem si, že by člověk neměl mít připravené srdce jenom tehdy, když jde sloužit na festival United, nebo třeba na tábor, či kamkoliv jinam. Jako křesťané bychom měli mít připravené srdce neustále. Co to znamená?

Pán Ježíš říká na jednom místě evangelia: „**Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí.**“ Pán Ježíš ta slova říká sice v souvislosti se svým druhým příchodem, nicméně je jasné, že se to týká i našeho běžného křesťanského života. Koneckonců nikdy nevíme, kdy Pán přijde. Ale další věc je, že Bůh touží skrze tebe a mne jednat. Bůh touží po tom, aby si tě mohl použít ke službě Božímu království, Bůh touží po tom, aby skrze tebe a mne mohl zasahovat, proměňovat a uzdravovat lidské životy. Věříš tomu, že i tebe si Bůh chce použít? On totiž neustále hledá srdce ochotná. Ovšem bez ochotných a připravených srdcí se toho moc zázračného dít nebude! Bůh nás proto vyzývá: **Projděte, projděte branami! Připravte lidu cestu! Vyrovnajte, vyrovnajte silnici! Odstraňte kamení!** Jak můžeme připravit Pánu cestu do lidských srdcí? Jak můžeme vyrovnat silnici? Tím, že např. skrze odpuštění narovnáme naše vztahy, tím že narovnáme naše životy. A jaké kameny máme odvalit, aby přišel do lidských srdcí Pán Ježíš? Nejprve odvalme kameny ze svých srdcí! Jaké kameny? Přece ty, které nás v srdci tíží. Jsou-li totiž naše srdce zatížena čímkoliv negativním, tak nám jistě v tom není ani dobře. A je to jako studený kámen. A kolik lásky je ve studeném kameni? Ani trochu! Studený kámen je přece chladný. A známe z Bible pojem, že **v posledním čase vychladne láska mnohých**. Máme-li tedy dobře rozumět té Hospodinově výzvě, **projděte, projděte branami**, tak projdeme každý do hloubi svého srdce a zkoumejme, jak na to vlastně jsme. Zda jsme ve víře zapálení, vlažní, anebo studení.

Příčina jakéhokoliv stavu našeho srdce se dá jednoduše odhalit podle toho slova Pána Ježíše: „**Neboť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.**“ Kde je tvůj poklad? Co je tvým pokladem? Co je tvým bodem číslo jedna ve tvém životě? U maminek s malými dětmi je nám jasné, že jejich poklady jsou právě jejich ratolesti a že se jím musí věnovat s láskou z celého srdce. Ale do čeho obecně ponejvíce dáváš své srdce? A co tě naopak nechává chladným? U bratrů katolíku mají v liturgii formulaci: **Vzhůru srdce!** A farníci odpovídají: **Máme je u Pána.** Je tvé srdce u Pána, anebo je někde jinde?

Mít srdce u Pána, bratři a sestry, to přináší radost. Svobodu. Dotek uzdravující Boží lásky. Proměnu srdce. Zapálení. Oheň. Mít srdce u Pána znamená být naplněný Duchem svatým. A být naplněný Božím Duchem vlastně znamená zakoušet, jaká je Boží láska nejen k nám, ale taky k našim bližním, k hříšníkům a dalším, co udělali něco zlého. A Bůh touží po tom, abychom usilovali o to, být naplnění Božím Duchem. Proč? Protože v Duchu svatém nám Bůh odhaluje své veliké Otcovské srdce. V 1. listu Korintským 2,11 čteme: **Neboť kdo z lidí zná, co je v člověku, než jeho vlastní duch? Právě tak nikdo nepoznal, co je v Bohu, než Duch Boží.** My lidé jsme byli stvořeni k obrazu Božímu. Máme tělo, duši a ducha. A to, co prožíváme ve svém duchu, neví nikdo další, pokud mu o tom neřekneme. Ale i když řekneme, tak nedokáže ten druhý plně pochopit, jak se cítíme. Ovšem to, co prožívá Bůh ve svém Duchu, nám lidem dává poznat. Skrze Ducha svatého vlastně chce vylévat do našich srdcí své vlastní srdce se svými pocity a se svou láskou.

A samozřejmě tím největším příkladem, kdo plně poznal a znal Boží otcovskou lásku, je sám Pán Ježíš. On byl plný Ducha Božího. A v této plnosti prožíval hlubokou lásku a lítost ke ztraceným hříšníkům. V evangeliích čteme: **Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře.** Anebo na jiném místě: **Když se blížil k městské bráně, hle, vynášeli mrtvého; byl to jediný syn své matky a ta byla vdova. Velký zástup z města ji doprovázel. Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: „Neplač!“ Přistoupil k márám a dotkl se jich; ti, kteří je nesli, se zastavili. Řekl: „Chlapče, pravím ti, vstaň!“ Mrtvý se posadil a začal mluvit; Ježíš ho vrátil jeho matce. (Lukáš 7, 12-15)** Anebo krásně je Otcovské srdce odhaleno v podobenství O marnotratném synovi: **I vstal ten syn a šel k svému otci. Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil.**

Boží láska ke ztraceným je, bratři a sestry, hluboká. On nechce nikoho ztratit. Ovšem jak mohou tu lásku zakusit ztracení? Tím, že my sami budeme mít srdce u Pána. Tím, že my sami odstraníme kameny předsudků ze svých srdcí a dáme Boží lásce průchod. Tím, že budeme tu Boží lásku vnášet tam, kde ji dusí nenávist. Tím, že my sami budeme této lásky plní! Protože pouze láska, milí přátelé, umí činit pravé zázraky. To, že Pán Ježíš sytil, uzdravoval, křísil mrtvé, to způsobila láska v jeho srdci, která se projevovala lítostí.

A tak bych vám chtěl nyní povědět svou vlastní zkušenost. Když má starší dcera Klárka neměla ještě ani dva roky a ještě ani nemluvila, byla nějaká bolavá. Nemohla jíst, zřejmě v krku měla vyrážky, a už to trvalo celý víkend a už jsme byli zoufalí, neboť pořád jen křičela a křičela. A tak jsem toho už měl dost, vzal jsem ji do ložnice, položil na postel, vzal kytaru a do jejího řevu jsem začal hrát chvály. No spíše jsme se překřikovali. Byl to boj. A pak jsem se modlil, vložil jsem na ní ruce aaa nic. Začal jsem se na Boha zlobit, že nevyslychá modlitby. A najednou přišla čistá Boží řeč, kdy jsem zaslechl: **Tobě, Radku, nejde o to, aby ona byla uzdravená, aby jí to přestalo bolet, ty ses modlil proto, aby ty jsi měl klid!** Tohle slovo mne, bratři a sestry, tak usvědčilo, že mě zasáhlo hluboko do srdce. Bůh do mého srdce opravdu viděl a odhalil skutečné motivy. Styděl jsem se, že takové věci ve mně byly a začal jsem nad sebou plakat a prosil jsem Boha o odpuštění. Prožil jsem lítost nad zoufalým stavem svého srdce. Když jsem skončil tuto modlitbu, má dcera v té chvíli přestala křičet a já jakýmsi zázrakem jsem byl v té chvíli přesvědčen, že je uzdravená. A tak jsem jí dal jíst pomeranč, i když žena říkala, že by se mělo začít rohlíkem. Ona ale pomeranč snědla a bylo vše v pořádku. Byla uzdravená. Víte, bratři a sestry, uvědomil jsem si u toho jednu věc. Můžete se hodiny modlit, hodiny zpívat chvály, hodiny sloužit, ale pokud nebudete mít srdce u Pána, nejspíš to bude k ničemu. Ale pokud naopak budete mít srdce nesobecké, proměněné a připravené, pokud budete mít lásku a lítost, pak stačí málo a zázraky se začnou dít. Jen záleží na tom, **kde je skutečně tvůj poklad, tam je i tvé srdce.**

A když Pán Ježíš říká: „**Bud'te připraveni a vaše lampy at' hoří,**“ pak těmi lampami myslí našeho ducha, tedy tvé a mé srdce. A pravda je, že bez srdce u Pána nejsme moc použitelní k službě na Boží vinici. A bez zapálení srdce stěží lze dosáhnout dobrých výsledků. Známe to např. ze sportu, že i outsider může vyhrát, když do toho dá srdce. A naopak když favorit do toho to srdíčko nedá, pak to může skončit fiaskem. A když použijeme biblický příměr, tak když izraelští navrátilci obnovovali zbořené jeruzalémské hradby, tak jim to šlo hezky od ruky a **hradby byly brzy z poloviny hotovy.** A důvod? Čteme tam, že **lid byl srdcem při díle.** Srdcem při díle znamená nejen pracovat nebo sloužit s nadšením, ale i s vírou, nasazením a obětavostí. Dát tomu prostě všechno.

Milí přátelé, blíží se nám konec prázdnin a letních dovolených. To léto jistě všeobecně vnímáme jako čas odpočinku. A nevím jak vy, ale já bych si nejradši přál, aby ten letní prázdninový čas nikdy neskončil. Jenže to by taky nebylo dobře. Pořád jenom odpočívat, to pak vede k lenosti, zahálce, ke lhостejnosti a koneckonců i k nespokojenosti. Četli jsme u proroka Izajáše, **co kdo sklídí, to také bude jíst.** Co ale bude jíst ten, který nebude zasévat a sklízet? Příklad si můžeme vzít ze samotného Hospodina. Ten říká: **Kvůli Sijónu nebudu zticha, kvůli Jeruzalému si nedopřeji odpočinku, dokud jako záře nevzejde jeho spravedlnost, dokud jako pochodň nevzplane jeho spása.** Bůh stále pracuje. Obnovuje milosrdenství každého rána. Každého dne volá ke spáse mnoho těch, kteří ještě nedali své životy Pánu Ježíši. Každého dne zní v nebesích chvalozpěvy, každého dne jsou lidé osvobozováni a zachraňováni. Každého dne Bůh povolává své služebníky, aby nesli evangelium do celého světa. Každého dne Bůh volá i mne a tebe. K proměně srdce. K připravenosti. K následování, k hlásání evangelia, ke skutkům lásky, k ochotě, k obětavosti, k poctivosti, k modlitbám. Možná si to málo uvědomujeme, ale zvláště modlitby jsou velmi důležité. Hospodin nás volá k modlitební strážci. U toho proroka Izajáše jsme četli: **Na tvých hradbách, Jeruzaléme, jsem ustanovil strážce; po celý den a po celou noc at' nikdy nejsou zticha. Vy, kteří připomínáte Hospodina, nedopřávejte si klidu!** Stát na hradbách znamenalo strážit před nebezpečím. Král David navíc ustanovil v Jeruzalémě hudebníky a chváliče, aby se střídali a aby nepřetržitě zněla chvála Hospodinu, aby nebyli nikdy zticha. Pro nás dnešním Jeruzalémem je Boží království uprostřed nás, třeba naše společenství víry. Ale nejen to, měli by nám ležet na srdci mnozí okolo nás, kteří ještě nejsou zachráněni pro věčnost. Není-li tomu tak, pak vezměme své srdce, dejme je Pánu a nechme se znovu zapálit jeho ohněm. Amen. Píseň 684 modlitba

Slovo poslání: Nyní tedy, je výrok Hospodinův, navraťte se ke mně celým srdcem, v postu, pláči a nářku. Roztrhněte svá srdce, ne oděv, navraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je milostivý a plný slitování, shovívavý a nejvyšší milosrdný. Jímá ho lítost nad každým zlem. (Joel 2, 12-13)

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 690